

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 87.

Anden Session.

34te Møde.

Tirsdagen den 26de November.

(Fortsat.)

Finantsministeren: Hvad det saaledes omspurgte Forslag angaaer, har den ærede Ordfører allerede gjort opmærksom paa, at Redactionen er saa mangelfuld, at det maatte absolut forandres til tredie Behandling, forat der skulde komme nogen egentlig Mening ud deraf. Men jeg maa dog tillade mig at bemærke, at det er virkelig mere end en Redactionsfeil. Den ærede Forslagsstiller har overseet, at hans Forslag paa den Maade, som det er formuleret, egentlig kommer til at sige Noget ganske Andet og mere end hvad her staaer, idet Paragraphen fastsætter et Bederlag for Forskjellen mellem den nærværende Lovs og de tidligere Lønninger, men ikke har foreslaaet Noget for det, som jeg paa Latin vilde kalde *Lucrum cessans*, den stigende Fordeel, som Bedkommende vilde have, ved at blive i Embedet, hvilket er ganske naturligt; men det viser, at der her er Tale om mere end en Redactionsfeil, og jeg vilde være meget nysgjerrig efter at see, hvorledes det vil blive muligt at formulere i Lovgivningen, udtrykt i en almindelig Regel, den Erstatning, som skulde tilkomme Bedkommende naar den større Udgift til Fordeel, som Bedkommende har havt, ophører. Naar man har det enkelte concrete Tilfælde for sig, saa kan man udmaale, ialfald ved Hjælp af en Gjennemsnitsberegning, hvormeget den svindende Fordeel kan udgjøre for vedkommende Embedsmænd; da lader det sig vel gjøre, ialfald ved en vilkaarlig Bestemmelse, at opstille Noget, der seer ud som Bederlag. Men at opstille en almindelig Regel paa den Maade, troer jeg, dersom Forslaget gaaer igennem, vil vise sig umuligt ved Sagens tredie Behandling.

Jeg anseer det for umuligt at formulere det saaledes, at den Tanke, man vil have udtrykt, virkelig kan klart fremtræde med en bestemt Størrelse i ethvert Tilfælde. Naar man vilde fastholde denne Tanke i hele sin Almindelighed, maatte man snarere overlade det til Regeringen efter Villighed at tilstaae et saadant Bederlag, eller ialfald forbeholde sig ved Lov nærmere at gjøre det; men det vilde da blive noget ganske Andet, end som det her foresligger, det vilde da være noget Andet end en blot Redactionsforandring. Sagen vilde i hvert Fald frembyde store Vanskeligheder. Men heldigvis troer jeg med Grunde, der maae synes fuldkommen afgjørende, at kunne oplyse, at der hverken i Almindelighed eller her i det specielle Tilfælde, hvortil her sigtes, er allernærmeste Grund for det høitærede Thing til at gaae ind paa en saadan Bevilling. For det Første, hvad Tilfældet i Almindelighed angaaer, at nogen Embedsmand skulde ved en kongelig Resolution være tilfikkret, som det hedder, ved Dprykning at blive bedre lønnet, da er jeg i min Praxis aldrig stødt paa saadanne kongelige Resolutioner, der saaledes skulde i Almindelighed bestemt tilfikkre en Embedsmand at rykke op paa høiere Gage, og det almindelige Begreb, som forbindes med Gageforbedring for Embedsmænd af samme Klasse, indeholder ingenlunde en saadan Garant. Naar det i de mangfoldige Tilfælde, som jeg ved at omtale Alderstillskøgene har paaberaabt mig, som for Netternes Medlemmer, Professorer og i Militairretaten osv., er stillet i Udfigt, at man ved Dprykning efterhaanden kan komme paa bedre Gage, er det mig aldeles ikke bekendt, at der ved nogen speciel kongelig Resolution, eller ved nogen almindelig Resolution, er tilfikkret vedkommende Embedsmænd, at de skulle have noget Krav